

Историята се прави от малцинствата, не от масите

Последното интервю на професор Пламен Цветков, който почина на 3 ноември 2015 г., е дадено за Портал Култура. С Митко Новков историкът разговаря за игрите между Хитлер и Сталин, за гузната съвест на Запада и невъзможността на българите да бъдат себе си.

Това е може би последното интервю, което историкът проф. Пламен Цветков е дал, преди да си отиде от този свят на 3 ноември т.г. Поводът за него беше неговият петтомен труд за началото на Втората световна война "Под сянката на Хитлер и

Сталин“, издание на Нов български университет (досега са излезли три тома).

Проф. Цветков гостоприемно ме посрещна в дома си, за да разговаряме както за неговото изследване, така и за още много неща – комплексите на българите, руската пропаганда в България, агресивната политика на Владимир Путин, разликата между поведението на България и Финландия през войната и много други теми.

Въпреки тежкото заболяване, той беше жизнен и вярваше, че ще се пребори с него. Така се и разделихме: аз с пожеланието да успее, той – с увереността си, че ще успее. За съжаление, болестта се оказа по-силна, но пък никоя болест не може да отнеме проницателните му наблюдения и прецизните му анализи на българската и европейската история. За мен беше чест, че се познавахме.

Почивай в мир, Професоре!

Митко Новков

Проф. Цветков, не се ли знае вече достатъчно за Втората световна война, а и за началото ѝ, та вие в цели пет тома проследявате както времената преди избухването ѝ, така и непосредствените години след началото ѝ?

Вижте, тези пет тома са необходими, защото много често не чак дотам добронамерени среди ни питат: „Докога ще пренаписвате историята?“. Отговорът на този въпрос, трябва да ви кажа, е много елементарен: историята ще се пренаписва дотогава, докато има достатъчно количество хора, които гледат на нея не като на наука, а като на идеология. А събитията, свързани с Втората световна война, са такива, че те имат своите последици половин век след това. Дори бих казал и повече...

Не са ли и досега последиците?

Да, и досега са последиците, защото този посткомунизъм, който измъчва страни като България, е пак последица от Втората световна. Тук, в България, емоцията е много силна, има мощни лобита, финансирани предимно от Москва, които искат по всякакъв начин да скрият ролята на Сталин за избухването на войната, а тя е основна.

По-основна от тази на Хитлер?

Да, по-основна от тази на Хитлер. Защото през лятото на 1939 г. има две възможности: едната е Русия да сключи съюз с Франция и Великобритания и при такъв един съюз на Хитлер никога и през ум не би му минало да напада Полша. А другата възможност, която всъщност се осъществява, е да се сключи съюз между Хитлер и Сталин, който прави възможно нападението срещу Полша. Има и друг момент, който много се прикрива – това е, че всъщност тази война в Европа започва не като нападение на националсоциалистическа Германия срещу Полша, а като съвместното нападение на националсоциалистическа Германия и комунистическа Русия срещу Полша, довело до подялбата на Полша в края на септември 1939 г.

Но Пактът "Молотов-Рибентроп" не е ли сключен по инициатива на нацистка Германия?

Не бих казал, не бих казал. Взаимно е, макар че по-скоро Сталин ръководи нещата. Тук трябва да се има предвид цялата политика от Ленин нататък, съветската външна политика имам предвид, трайно насочена към предизвикването на нова световна война. Идеята е победители и победени от Първата световна война (Франция и Обединеното кралство, от една страна, Германия – от друга) да се омаломощят помежду си и тогава с един победоносен поход Червената армия да наложи комунизма поне на първо време до Атлантическия океан. Тази тактика кара Сталин през 1935 г. да сключи съюз с Франция и Чехословакия. Когато обаче след Мюнхен се разбира, че Франция и Великобритания нямат намерение да воюват с Хитлер заради Чехословакия, още тогава една от първите

реакции на съветската дипломация е – забележете! – стъпихме на гнила дъска, сега трябва да търсим съюз с Германия. Разбира се, Хитлер също е давал някои знаци.

Вячеслав Молотов подписва пакта за ненападение между Германия и СССР. На заден план са Йоахим фон Рибентроп и Йосиф Сталин.

Как са протичали дипломатическите совалки, „шпионските игри“, ако мога да се изразя така, между двете тоталитарни държави?

Две са събитията, които убеждават Хитлер, че е възможно да се постигне споразумение със Сталин. Първото е една реч на Сталин през февруари 1939 г., която си е директна покана към Германия да доунищожи Чехословакия. Той казва горе-долу следното: ние няма да вадим кестените от огъня заради други. Всички се оказват в един момент империалисти и лоши хора, затова нямаме намерение да поддържаме съюза си с Франция, който и без друго е денонсиран с Пакта „Молотов-Рибентроп“.

Другото събитие, което типично по комунистически се появява на последната страница на централните съветски вестници, е, че в началото на май 1939 г. за външен министър, тоест от поста

народен комисар на външните работи, е сменен Максим Литвинов, който е еврейин, истинското му име е Макс (Меер-Генох) Мойсеевич Валлах, с Вячеслав Молотов. Това е до голяма степен заради еврейското потекло на Литвинов. Молотов е етнически руснак, което никак не е маловажно. Но по-важното е – и това само нацистите го оценяват, защото тяхната система прилича на съветската, – че в партийната йерархия позицията на Молотов е много по-висока от тази на Литвинов. Литвинов е член на Централния комитет на ВКП(б), докато Молотов е член на Политбюро, и то от най-близкото обкръжение на Сталин.

В самото Политбюро си е личало кои са най-близките сътрудници на Сталин. За разлика от Хитлер Сталин не е обичал да му записват мислите и това, което казва. Ние можем да съдим само по свидетелствата на Георги Димитров и на Хрушчов как е вървяла мисълта на Сталин при взимането на едно или друго решение. Но така, със смяната на Литвинов с Молотов, самите преговори с Германия получават по-висок статут. И след като Молотов сменя Литвинов, германците разбират, че преговорите ще бъдат сериозни. Но интересното е, че първите контакти са на изключително ниско равнище. Докато преговорите с Франция и Великобритания вървят с голяма шумотевица, най-отговорни фактори, военни пристигат и всичко това се следи от тогавашните средства за информация и се знае, то преговорите с Германия се водят в наистина много дълбока тайна, на много ниско равнище като от руска страна обаче – и това също нацистите го схващат навреме, – че фактически тези хора, макар да са някакви там първи-втори секретари в посолството им в Берлин, са всъщност хората, които се ползват с доверието на Сталин. Хора на НКВД, тоест на органите за сигурност. И че те, участвайки в тези преговори, ги правят много по-съществени, отколкото ако в тях участва титуляр там някакъв – посланик или не знам си какво, който не е близък със Сталин.

Имайте предвид – това също като една подробност любопитна: посланик, руски посланик или руски пълномощен министър, ако е трябвало да разговаря с някакъв представител на страната, към която е акредитиран, никога не е отивал сам. Винаги е придружаван от доверено лице на НКВД, такива са били инструкциите. Това дори предизвиква веднъж скандал с британците, защото Халифакс ли беше, или някой там от британските дипломати, кани руския посланик в Лондон Иван Майски на разговор на четири очи. Обаче Майски не може да наруши инструкцията и идва с човек от органите за сигурност.

И сега, когато говорим вече за Пакта „Молотов-Рибентроп“, към него има един таен протокол, който осъществява фактически подялбата на Европа. Разбира се, използва се в него евфемистичната фраза „граница между две зони на влияние“, но – представете си! – тази граница минава наред Полша и до река Буг. До река Западен Буг ще бъде съветската зона, а от Буг нататък ще бъде германската. Очевидно е, че става дума за териториална подялба. По същия начин Хитлер се съгласява да предостави на Сталин Латвия, Естония и Финландия, докато останалата част от Европа Сталин предоставя на Хитлер.

Има един договор, който също се премълчава и подценява, – той е вече към края на полската кампания, сключен е в нощта на 28 срещу 29 септември 1939 г. Забележете как се нарича този договор – „Договор за дружба и за границата“. Това вече е оформен съюз между комунистическа Русия и националсоциалистическа Германия – договърът е сключен при втората визита на Фон Рибентроп в Москва и там има леки промени в разпределението. Сталин отстъпва нови територии от Полша на Хитлер, но Хитлер пък предоставя на Сталин Литва, която дотогава, в предишното споразумение, не е предвидена да бъде погълната от Русия. А в Пакта „Молотов-Рибентроп“ Хитлер признава правото на Сталин да анексира Бесарабия. Друг е вече проблемът, че Сталин надхвърля тези договорености.

Ами те двамата така хубаво са ги натаманили нещата, защо я развалиха калимерата?

За развалянето на калимерата, както казвате, има една основна причина и тя е, че и Сталин, и Хитлер се стремят да завладеят целия свят, а планетата е само една (смее се). Това означава, че рано или късно единият ще трябва да унищожи другия. Но има и нещо друго важно: до юли 1940 г. германското военно командване няма дори планове за евентуална война срещу Русия. Всеки, който поне малко разбира от военна наука и история, ще ви каже, че може чисто теоретична да е тази вероятност, но една армия трябва да е готова за всякакви изненади. Може да си в прекрасни връзки с някоя държава, но не можеш да не предвидиш, че може да се получат някои усложнения и нещата да се променят.

Германците обаче нямат план, докато руското командване на Червената армия, когато Борис Шапошников е начело на Червената армия, – това е 1938 г., руското командване вече има подробни планове за война за завладяването на Германия и Европа. След

това какво се случва? Сталин започва да се готви за този поход и още когато си взема Бесарабия – той тук нарушава договореностите, защото заедно с Бесарабия иска да вземе и Буковина. А Буковина никога не е била в границите на Руската империя и колкото и Хитлер да е ненавиждал бившата Австро-Унгария заради нейната етническа пъстрота и многонационалност, него го стряска фактът, че едно население, сред което има и доста немци, изведнъж ще попадне под ботуша на Сталин. А в нацистка Германия много добре знаят какво ще означава това. Това е едното. Другото е, че когато Червената армия нахлува в Бесарабия по най-брутален начин, изведнъж в Берлин си дават сметка, че ако тръгнат руснаците към петролните залежи край Плөөщ, няма кой да ги спре. Няма сила, която да ги спре, защото цялата германска армия е на западния фронт в този момент. И в Скандинавия. Това е, което кара Хитлер да издаде заповед до командването на Вермахта да започнат да изработват оперативни планове – тепърва! – за война срещу Русия.

Докато траят тези разработки обаче (трябва да се изтъкне и това), Хитлер все пак не изключва до ноември 1940 г. възможността за по-трайно сътрудничество и по-стабилен съюз със Сталин. Преди да подпише плана „Барбароса“, защото с подписването на „Барбароса“ нещата вече стават необратими, но преди да подпише „Барбароса“, а това става едва през декември 1940 г., до 25 ноември строго погледнато, той продължава да вярва в този съюз. Две са събитията, които го разубеждават: визитата на Молотов в Берлин от 11 до 14 ноември, когато Сталин през устата на Молотов дава на Хитлер да разбере, **че го интересува Европа**. Хитлер е искал да насочи Сталин към Персийския залив, защото това е една от традиционните посоки на руската агресия. Но Сталин си иска Европа.

Хитлер е бил готов да направи доста сериозни компромиси и с режима на Босфора и Дарданелите. Да даде там доста големи отстъпки на Сталин, обаче Сталин казва: „Нас ни интересуват Централна Европа, Финландия, Унгария, Балканите и т.н.“ И така дава да се разбере, че Европа всъщност е цел на агресията му, не Азия.

Че той, Хитлер, се е уплашил, Сталин е искал да му диша във врата буквално?

Ами да, да! Хитлер всъщност изпада в безизходица, макар че тук малко по-нюансирано трябва да разглеждаме събитията. От една страна, е документирано, че Хитлер е казал, че „този, нали, се кани тук да ни удари“. Нацистският водач е имал някакво невероятно високо самочувствие и неотчитането на това е голямата грешка на Филип Голиков, шефа на сталинското военно разузнаване ГРУ. Той – говорим, разбирате вероятно, вече за драматичния юни 1941 г. – излиза с информация пред Сталин, че германците не са готови за атака, защото нямат машинни масла, които да издържат на ниски температури. Голиков това следи: няма поевтиняване на овчето месо, което значи, че армията им не е снабдена с кожуси... И изрежда още няколко неща, от които прави заключението, че германците не са готови за война в руските условия. Но голямата му грешка, на Голиков специално, е, че Хитлер си е мислел, че ще се справи с тях още преди да дойде есента. И тази заблуда прераства всъщност и в грешка на Сталин.

И това ли нападение принуждава Сталин да се хване за САЩ, Франция и Великобритания?

О-о-о, може би оттук трябваше да започнем! Защото освен руското лоби за фалшифициране на историята, налице е и гузната съвест на Щатите и Великобритания. Чърчил още не е премиер, а е само пръв лорд на адмиралтейството, военноморски министър. И той тогава още пише, че за да се спечели Сталин на страната на Великобритания срещу Хитлер, трябва да му бъдат задоволени исканията в Източна Европа. Още тогава, през 1940 г.

А през юни 1941 г. има една много интересна размяна на писма между Чърчил и американския президент Франклин Делано Рузвелт, в която Чърчил му пише – и двамата са в очакване да започне всеки момент войната между Германия и Русия, – че Лондон е решил

изцяло да вземе страната на Сталин в тази война. Рузвелт е съгласен и споделя, че поддържа същата линия. Тук вече геополитиката изиграва своята роля: ако погледнете картата, Великобритания започва война срещу Германия заради Полша. Причината е, че тя не може да допусне безкрайното разширяване на Третия райх в източна посока, защото това означава не заплаха за колониите, а заплаха за самото Обединено кралство. Това са ресурси и т.н. Това използва тази идиотска комунистическа пропаганда, която често пъти повтаря, че Чърчил искал да насъска Хитлер срещу Сталин, а то е точно обратното – Чърчил искал е да насъска Сталин срещу Хитлер.

От американска гледна точка нещата са не по-малко ясни. САЩ имат две възможности: едната е да оставят японците да владеят тихоокеанския басейн, а Хитлер да владее атлантическото крайбрежие на Европа и Африка, другата възможност е с помощта на Сталин да разбият японците и Третия райх и да нахранят Сталин с Източна Европа. Ако влезете в кожата на един американец, очевидно е, че второто е за предпочитане (смее се). Но сега една малко по-оптимистична нотка, аз съм го писал това в още неизлезлия пети том: в края на краищата, непосредственият победител от Втората световна война несъмнено е Сталин, но стратегическият победител са Съединените щати, само дето ние, източноевропейците, го разбираме с 45 години закъснение (смее се).

А дали и Рузвелт е бил така късоглед като Чембърлейн, след като си идва от Мюнхен?

Значи има известна доза късогледство, но за Чембърлейн трябва да се каже, че той е под натиска на една изключително пацифистки настроена британска общественост. Той не може да си позволи потвърда линия спрямо Хитлер, докато самата британска общественост не се убеди, че това не е начинът да бъде спряна Хитлер. И в края на краищата британската общественост се убеждава в това, когато Хитлер унищожава Чехословакия в края на март 1939 г. Чак тогава те разбират, че няма друг начин освен войната. При Рузвелт го има същото, той има два наивни момента. Не са малко американските дипломати, които са мислели, че като се жертва Източна Европа в полза на Сталин, тя горе-долу ще прилича на онова, на което приличаше Финландия през тези години. Финландия по ред причини се отърва от най-лошото.

Разрушения след съветското въздушно нападение над Хелзинки от 30 ноември 1939 г.

Ами тя, Финландия, излезе победител или – хайде, ако не победител, то поне непобедена от войната с Русия през 1939-1940 г.!...

Вижте, аз тук бих направил едно сравнение между Финландия и България: същественото е, че Финландия остава вярна на демокрацията. Да, в една демокрация решенията се вземат много по-трудно, но веднъж взети, те се изпълняват. И са устойчиви. Докато в една недемократична система, каквато е тази в България с личния режим на Борис III, решенията се взимат лесно, но те не се ползват със съгласието и с масовата поддръжка на всички или поне на по-голямата част от обществото. Няма устойчивост такива решения.

България на 19 май 1934 г. много лекомислено се разделя с демокрацията, докато Финландия остава вярна на демокрацията. Другият момент е – това го пише вече в томовете, то е мое усещане, не бих казал чак откритие, но е усещане, и то е, че Борис III и Богдан Филев водят една едва ли не русофилска политика. Финландия воюва срещу Сталин и запазва дипломатическите си връзки със Съединените щати, България прави точно обратното! **България на 13 декември 1941 г. къса със Съединените щати, само два дена след като Хитлер обявява война на Щатите, но след 22 юни 1941 г. запазва дипломатическите си връзки с Русия.** Това е самоубийствена грешка. И това е, което кара американците все пак да държат на Финландия. Разбира се, тук има една много интересна игра – Финландия е готова за война срещу Русия, докато в България има само един опит по времето на ген. Константин Лукаш, който е главен инспектор на българската войска, когато излиза с инициативата да се направи военно-оперативен план за възпиране на Червената армия. Княз Кирил обаче, а и другите регенти, също така и ген. Иван Фичев отказват: „А бе, няма нужда“, не знам си какво... И тази идея фактически пропада. Затова тук, когато идва Червената армия, няма абсолютно никакъв отпор срещу нея.

А би ли могло да има?

Има прецедент. Прецедентът се нарича Добруджански фронт през Първата световна война с ген. Иван Колев, ген. Стефан Тошев и т.н. Прецедентът показва, **че българите могат да воюват успешно срещу руснаците, но тук има едно размекване, има, разбира се, и тази фикс-идея на Борис III повече черни забрадки да няма.** Той прави всичко възможно България да не воюва. И, действително, от друга гледна точка, ако погледне човек, в тази касапница, Втората световна война, България дава много малко жертви. Това са около 30 000 души убити от комунистическата агентура и още 30-40 000 убити на фронтовете в Македония и Унгария. Но – при цялата условност на подобно изказване – това са сравнително малко хора.

Защото само военнопленниците от Румъния и Унгария, които загиват в руските лагери на смъртта, са над 500 000 човека. Само военнопленниците, забележете! А колко други хора са избити?! И то най-интересното е, че ние притежаваме някакво морално предимство, защото се знае, че хората, избити тук от комунистите, не са нито нацисти, нито военнопредстъпници, нито каквито и да било. Докато те там не могат да направят разликата. В Унгария

салашистите са си откровени убийци. И не могат да отсеят едното от другото.

Ген. Колев пред конната дивизия, септември 1916 г., Добруджа

А откривате ли паралели между онази хитра стратегическа и дипломатическа игра на Сталин и тази, която днес води Владимир Путин?

Сталин е много по-брутален, защото разполага с много по-голяма мощ. Но паралелите сами се налагат, налага се и това, че Европейският съюз реагира обезпокояващо меко срещу агресията на Путин. Тук веднага се сещаме за Чембърлейн, за всичките тогавашни заблуди. Някак си тези хора не могат да разберат, че когато решиш да преговаряш с един диктатор, в очите на диктатора това твоё желание е белег на слабост.

Ама как да стане тогава? Нали демокрацията е преговори, търсене на общи места, не можем да тръгнем урбулешката с военни средства!

Така е, да, но преговори с твърда и ясна позиция, такива трябва да бъдат преговорите. Защото диктаторът разбира само от удар с юмрук по зъбите, случаят със Саддам Хюсеин доказва тази истина по един необорим начин. Не може иначе, не може! Та нали те все пак преговаряха и преговаряха, и преговаряха в навечерието на Втората световна война с Хитлер, но това спаси ли ги от войната? Не, не ги спаси! Макар че, наистина, за една демокрация човешкият живот е най-голямата ценност. Демокрацията прави всичко

възможно да се пести човешкият живот. Въпреки това пак дадоха страшно много жертви през Втората световна война.

Е, не тези, които Русия даде, защото за Сталин човешкият живот няма абсолютно никаква стойност. Малцина го знаят, макар че излезе тук-там по медиите: до самия край на войната **на един убит германец се падат четирима убити руснаци**. Можете да си представите каква касапница е. Но няма, просто няма зачитане на човешкия живот в тази система! Макар че Русия по традиция воюва така, без да жали хората си, обикновените войници.

Сега обаче нещата са различни, руснаците усетиха и те сладостите на живота...

Вижте, сега имаме военен конфликт в Европа, след като Европа беше свикнала да кара почти 70 г. без война. Да, имаше войни, които придружиха самото разпадане на Съветския съюз, на бивша Югославия, но такава агресия, формена агресия, има едва сега. Хайде, да речем, че когато се разпада една държава, винаги има хора, които са против разпадането на тази държава.

Но в случая с Украйна това е вече съществуваща държава, призната официално с международни договори, и ти да тръгнеш да нападаш тази държава по такъв гаден начин, уж под формата на някакви доброволци, „зелени човечета“, които имат ракети за сваляне на самолети – извинявайте, това какво е? Това е скандално от всяка гледна точка!

Разбира се, тук и американската администрация на Барак Обама има своите вини: да тръгнеш ти в началото на първия си мандат да казваш, че искаш да рестартираш връзките си с Москва – едва ли има по-голяма глупост от тази, която съм чувал! Той тръгна да рестартира връзките и докъде стигна с това рестартиране? Доникъде (смее се)! Защото това в очите на Путин е слабост.

А откривате ли в путинизма останки, реликти, наследства от сталинизма?

Никога не бива да се забравя, че Путин е един добре възпитан кадър на КГБ. А гръбнакът на съветската – не само на сталинската, а въобще – система беше именно КГБ. Така че не може да няма приемственост. С комунизма може би не толкова директно, защото Путин е бил само на няколко месеца, когато Сталин умира, но тази система се възпроизвежда, нейният манталитет се възпроизвежда. Това е най-страшното.

За съжаление, Русия е точно обратното на Германия: докато Германия преосмисли, и то някакви си само 12 години националсоциализъм, което нищо не е – това не са 74 години, това са само 12 години...

Дали пък не е точно заради това – твърде дълъг период на комунизъм?

Не, според мен не. Смятам, че тук разликата е културно-цивилизационна, със съжаление трябва да го признаем. За руснаците този тип властване – аз не бих казал, че това е управление, управлението изисква насока, нещо координирано, – та излезе, че в Русия няма достатъчно съпротивителни сили срещу този тип властване. Аз имам много познати и приятели руснаци. Ако човек сравни с германците или американците, общо взето процентът читави и прилични хора и процентът негодници е горедолу един и същ. Дали са американци, дали са германци, дали са руснаци – няма значение! Но в Русия като че ли тези хора не могат да се организират и да направят едно достатъчно здраво и активно малцинство.

Защото историята се прави от малцинствата, тя не се прави от масите. И в Русия го няма здравето и активно малцинство, което да се противопостави на този тип властване. Има протести срещу Путин, има недоволни, има реакции, но я няма тази съпротива на малцинството. Иначе има страхотни анализи за комунизма в Русия – аз съм чел много руски автори и трябва да ви кажа, че едва ли има други, които да са толкова навътре в тази проблематика, просто няма като тях западен автор! Само Робърт Конкуест може би схваща нещата, но той е по-скоро някакво изключение, на западния автор комунизмът не му е ясен. А има руски автори, които правят невероятни анализи на всичко това, има филми, разтърсващи филми за комунизма в Русия, обаче това си остава някак си глас на едно маргинализирано малцинство, незабелязвано, дори осмивано. Путин си шества, Путин си прави каквото иска...

Подиграват това малцинство...

Да, но по-лошото е, че тези хора нямат достатъчно организиран отпор. До там отиват нещата. Не е много сигурен обаче Путин, за разлика от Сталин. Аз имам една хипотеза и ще е повтора тук: една от причините той така остро да реагира на събитията в Украйна, беше страхът му, че това може да се случи и в самата Русия. Че и с него може да се случи същото като с Янукович.

Само да приключим темата: не е ли експортът на имперска мощ в Сирия повече акт на вътрешната, отколкото на външната руска политика?

Стара истина е, че една демокрация много по-трудно ще предприеме нападение, отколкото една диктатура. В случая имаме един недемократичен режим, доста близък до личния режим на Борис III в България, между другото: има някаква опозиция, която уж може да се изразява свободно, дори има свои представители в парламента, обаче пътят ѝ към властта е затворен. И тази недемократична система не може да не бъде агресивна. За съжаление, когато населението е бедно, когато е загубило своите ориентири поради 74 години войнстващо безбожие, някак си е по-податливо на националистическо-шовинистична пропаганда. По принцип се знае, че руснаците имат тази слабост към имперското и това е, което позволява на Путин да се държи. Хладилникът ти може да е празен, но пък страната ти е велика.

Горна Волта с ракети, имаше такъв израз на времето...

Да, имаше. Но това е нещо, което за нас тук, на Балканите, а и изобщо в Европа, е неразбираемо, бих казал. Българинът гледа да си напълни хладилника, а не дали ще има три морета. Те и без това вече станаха 15 морета с влизането ни в ЕС.

Кои са всъщност митовете, които искате да оборите или поне да поставите под съмнение, за Втората световна война?

За моите пет тома просто намерих обилен документален материал, който потвърждава тезата на Виктор Суворов, че Сталин се кани да нападне и да унищожи Германия, че и цяла Европа. И че Хитлер го изпреварва с може би няколко седмици. Това си личи от документите. Има непрекъснато натрупване на войска, германското военно командване подценява това нещо, румънците са тези, които най-много пищят, както и финландците: „Вижте какво става на нашите граници!“.

С финландците проблемът е много сложен, една много тънка игра, защото Хитлер отначало одобрява действията на Сталин срещу Финландия. Одобрява ги напълно! Защото такава им е договорката. Чак когато с оглед на Норвегия и необходимостта да се отбранява норвежкото крайбрежие, и когато вече се вижда, особено след 25 ноември 1940 г., споменах вече тази дата, когато Сталин формулира условията, при които Съветският съюз би влязъл в

Тристранния пакт, за да го направи Четиристранен – абсолютно неприемливи за Хитлер условия, чак тогава фюрерът издава заповед и подписва плана „Барбароса“. И нещата стават необратими. Едва тогава Хитлер се сеца за финландците. Но понеже това всичко се държи в много дълбока тайна – разговорът с финландците (смее се) е просто невероятен: пристигат във Финландия представители на германския генерален щаб и казват: „А бе теоретично, да предположим, нали...“ В много тесен кръг са водени тези разговори: „Да предположим какво бихте заделили, ако се стигне до конфликт със Съветския съюз? Къде ще разположите войските евентуално, ако стане нещо такова?“ И чак накрая, когато си тръгват, казват: „Това, разбира се, е чисто теоретичен разговор, няма нищо общо с реалността“ (смее се).

Но още един пример за това какво е Финландия и какво е финландският манталитет: един от техните военни, не Манерхайм, Талвел ли беше, във всеки случай някои от помощниците на Манерхайм, казва на германците: „Само не се опитвайте да ни налагате марионетно правителство, тогава ще ни изгубите като съюзници!“ Кратко и ясно: „Ако се опитате да направите това, просто забравете за Финландия!“ Ето това е достойна позиция!

А защо нашата е обратната?

О-о-о, това е може би тема за един още по-дълъг разговор (смее се). Но ще се опитам да бъда колкото се може по-кратък. Първото е, че ние изучаваме собствената си история от русофилска гледна точка, което означава противобългарска гледна точка. Това започва още от Възраждането.

Второто нещо е – и точно то прави българина лесно податлив на руската пропаганда, е чудовищният комплекс на българина за малоценност спрямо Турция и всичко турско. И този комплекс го кара да се хвърли в руските обятия. Унгарците и румънците в един период от своята история също са били набеждавани, че са славяни, само че те отхвърлят тази теория. А българинът с благодарност я приема. И ние, българите, се обявяваме за славяни, за да нямаме нищо общо с турците. Крием от самите себе си родството си с турците, разбирате ли къде е разковничето? И това нещо прави българския народ податлив на руската пропаганда. Най-накратко това мога да кажа.

Разбира се, има и обилни финансови потоци и средства, България е на пътя на Русия към Цариград, Босфора и Дарданелите, тук се

хвърлят страшно много пари от руска страна, подкупват се политици. Русофилството на българина никога не е било друго, освен платено, впрочем. За разлика от сърбите, където русофилството е искрено и спонтанно! Разбира се, има плащания и там, но при тях си идва и отвътре. Докато тук е платено и заедно с това афиширано, само и само да нямаме нищо общо с турците.

Ще се съгласите ли с едно мое твърдение, че България ще дръпне още по-рязко напред, едва когато се откъсне от това руско влияние?

Да, ще го потвърдя, но и ще добавя: **българинът ще дръпне напред тогава, когато спре да се прави на такъв, какъвто не е.** Това е много нездравословно състояние – да се правиш на такъв, какъвто не си. Българинът си е българин, има си своето родство с турците, има си своето родство с кюрдите, това обаче не го прави по-малко балкански народ от всички наши съседи – не бива да слагаме знак на равенство между Кубратовите и Аспаруховите българи и днешните българи, разбира се.

Може да се каже, че българите са балканска нация, чиято етническа сърцевина са древните българи на Кубрат и на Аспарух, а сърбите са балканска нация, чиято етническа сърцевина са славяните от сърбохърватските племена. Гърците са също балканска нация, чиято етническа сърцевина са може би старите елини, но дотук.

Иначе сме си преди всичко балкански народи с балкански манталитет, кухнята ни е една и съща, само езиците ни са различни. А освен този атавистичен страх от Турция, от родството ни с турците, има и нещо друго – колкото повече си приличаш с някого, толкова повече го мразиш. Манталитетът на българина, на сърбина и на гърка е абсолютно еднакъв. Дори ако погледнем храмовете – тези православни храмове ги има само в трите страни. В Румъния вече, макар че и те са православни, малко по-другояче изглеждат, в Русия пък хептен.

Това също пречи на българина да бъде пълноценен балканец. А българинът трябва да стане просто пълноценен балканец: да си знае гола, да знае какви възможности му дава това – защото то дава и възможности – това, че си балканец, не означава, че ти дава само нещо отрицателно. Просто да бъдеш такъв, какъвто си, а не да се правиш на такъв, какъвто не си. Това е.

23 октомври 2015 г.

